

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. ΜΠΗΤΟΣ

ΤΟΞΕΥΜΑΤΑ

ΜΕΓΑΛΑ σύρτα-φέρτα ύπουργικά είχαμεν εδώ την περασμένην εβδομάδα. Ένας ύπουργός μας ήλθε φρέσκος-φρέσκος κατ' εϊθείαν από την Κωνσταντινούπολιν. Ένας άλλος μας ήλθε λιγάκι κου-ρασμένος από το ταξείδι του ανά τας πρωτευούσας των βαλκανικών κρατών.

Η ΚΟΠΩΣΙΣ άλλως τε εϊνε το ιδιαίτερον γνώρισμα των μεγάλων πολιτικών άνδρων. Κατά συνέπειαν ο Τζαβίτ βένης έπρεπε να φαίνεται κουρασμένος, αφού «πολλά είδεν άστρα και νόον έγνω» και αφού τόσον πανηγυρικήν κατάγαγεν άποτυχίαν εις την άποστολήν του.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χαλατζιάν μόλις εβόθασεν εις τον σταθμόν της Θεσσαλονίκης, μας ξεφούρτισεν άμέσως έναν δεκάρικον, τον όποιον θα εζήλευσε και ο μακαρίτης Κώστας ο Ρήτορας των Αθηνών. Έκοψε κ' έγραψε μιá όλόκληρον ώρα και δέν έμεινε Δημοσίον Έργον, το όποιον να μη έχάλασε και να μη τό άνήγειρεν εκ βάθρων.

ΤΙ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΤΑΞΕΝ!... Ούτε ύποψήφιός βουλευτής να ήτο!... Λαγούς με πετοαχύλια όδους θέλετε. «Τί σας λείπει, Κύριοι; Θέλετε και άλλους σιδηροδρόμους; Άμέσως θα διατάξω να στρωθούν και άλλαι γραμμαί.—Θέλετε να καταστήσω πλωτήν την κοίτην του Άξιού; Ένα μόνον λόγον να ειπώ εις τό Έπουργικόν Συμβούλιον

και το θέλημά σας γίνεται εύθός.—Δέν σας άρκοϋν τα τραύ της Θεσσαλονίκης; Θα διατάξω την Δημαρχίαν, να εκδώση προνόμιον εις ιδιώτας, οι όποιοι θα φροντίσουν να κόψουν, όδους από σας άφήκε γερούς ο ηλεκτροκίνητος τροχιόδρομος.—Βλέπω κ' εγώ ότι η Θεσσαλονίκη υπό την έποψιν σιδηροδρομικών σταθμών όμοιάζει με συνοικισμόν Αθιγγάνων... Έννοιά σας μόλις επίστρέψω εις την θέσιν μου, θ' αρχίσω διαπραγματεύσεις με τας διαφόρους εταιρείας, για να σας κτίσουν ένα κεντρικόν σταθμόν, που να ζηδεύη κ' η Βιέννα άκόμη.—Τί άλλο θέλετε; Ευπρός ε λέγετε.. Έν... δύο... τρία.... Είμαι, βλέπετε, διαστικός. Αί στιγμαί μου είναι μετρομηναί. Έρχομαι, βλέπω, άπέρχομαι. Έτι μικρόν και ού θεωρείτέ με!... Όταν εβόθσω στην Κωνσταντινούπολιν, θα σας γράψω...

Δ' ΥΠΟΥΡΓΟΝ των Δημοσίων Έργων, δέν ήμπορείτε, βέβαια, να έχετε παράπονα. Ο άνθρωπος έκαμεν ό,τι ήμπορεσεν. Αφού μάλιστα ύπεσχέθη ότι θα μεταβίβη την Μακεδονίαν εις κύριον Σεμιράμιδος και να την κοσμήσθ με πύργους ισπανικούς. Τόση μάλιστα ήτον η σπουδή του Χαλατζιάν εβέντη να διορθώση τα πάντα, ώστε μεταβαίνων εις Μοναστήριον εδιόρθωσε καθ' όδον πέντε εργάτας του σιδηροδρόμου.

Δ' ΟΛΗΝ αυτήν την σοβαράν και ποικίλην άνακαινιστικήν εργασίαν ο κ. ύπουργός των Δημοσίων Έργων έτοξεν, έκοπίασεν, ήδρωσεν επί εξ ήμέρας, την δε εβδόμην άνεπαύθη επί ενός τόδε 1500 (χιλίων πεντακοσίων, παρακαλώ) λιβρών Τουρκίας όψεως επί του Δημοσίου Ταμείου. Η άφιλοκέρδεα και ο παρωτισμός του Χαλατζιάν εβέντη, είναι άνώτερα παντός έπαίνου. Ως έμε...

(Βλέπε συνέχειαν 8ην σελίδα.)

ΛΕΣΧΗ ΝΕΥΜΑΤΑ

Ἐκεῖ κοντά στὸν Κῆπο τῆς Προόδου ὁ ἑποῖος λέγεται ἔτσι γιατί, λέει, ὅσοι πηγαίνουν τακτικά σ' αὐτὸν προκόπτουν σ' ὅλα, εἶναι μὴ μικρὴ λέσχη, σὴν ὅποια κάθε βράδυ συνάζονται πολλοὶ σπουδαῖοι ἀμούστακοι πολῖται, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ καθαρῶς ἀποκαθαίρουν τὸν καμπίο, ἀρχίζουν ἐμμορφα-ἐμμορφα τὸ τραγουδάκι τους, ἢ οἰχίζονται σὴν συζήτησι γιὰ τὰ πολιτικὰ τῆς ἡμέρας, γιατί, λένε, ἀφοῦ οἱ μεγάλοι δὲν μποροῦν νὰ διορθώσουν τὸ... ρωμαίικο, πρέπει αὐτοὶ νὰ κοιτάξουν νὰ βροῦν τὴ σωτηρία του.

Καμμιά φορὰ ὅμως ἀφίγουν σὴν μπάντα τὴν διακοίνωσι τῶν Δυνάμεων καὶ τὸ Κοιτικὸ Ζήτημα καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Φεοδινάνδου καὶ ἀρχίζουν νὰ τραγουδοῦν, ἐνῶ συγχρόνως κρατοῦν τὸ χρόνο τοῦ τραγουδιοῦ μὲ τὰ κοντάλια, μὲ τὰ ὁποῖα ἀδειάζουν τὰ τσανακῆκια τοῦ ἀσουρέ.

Ἄσουρέ ταξέ-ταξέ
νὰ τὸν φάμε μπῆς μπιζέ.
Εἴμστε λίγοι καὶ διελεγμένοι
ἐμεῖς ἐδῶ οἱ Φίφτυ-τοῦ.
Σ' αὐτὴ τὴ λέσχη κανεῖς δὲν μπαίνει
προσόντα ἂν δὲν ἔχει Φίφτυ-τοῦ
Φίφτυ-τοῦ πενήντα ἕνα
φίφτυ-τοῦ πενήντα δυὸ
φίφτυ-τοῦ πενήντα τρία καὶ μισό.

Καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται χωρὶς νὰ τοὺς πάρη καθόλου χιμπάρι ὁ Γοβιός ὁ ὁποῖος οὔτε σὶν Κῆπο τῆς Προόδου πηγαίνει, γιατί λέει εἶναι ἀρκετὰ προσοδευμένος, οὔτε σὲ λέσχη πηγαίνει, γιατί δὲν τ' ὀρέξει ὁ καφές ποὺ ψήνουν ἢ μεγάλες λέσχες σὶν μπρίτσκι.

Τὴν Τετάρτη ὅμως τὸ βράδυ ἡ ἡσυχία αὐτὴ λέσχη τῶν ἀμουστάκων ἔγινε ἄνω-κάτω καὶ ὀλίγο ἔλειψε νὰ λάμψουν σὶν φῶς τοῦ λύχνου τῆς λέσχης καὶ φονικά ὄργανα. Ἐδνυχῶς ὅμως ὁ λέξ-ἀρχος ἐπρόφθασε καὶ παρουσίασε σὶν κύκλο τῶν φιλονικούντων μία πιατάρα ταούκ-γκιοκ-σοῦ καὶ ἔτσι ἐγλυκάθησαν τὰ πράγματα καὶ ἡσύχασαν.

Καὶ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀνησυχία, τὴν ταραχὴ, τὴν φιλονεικία, τὸν θυμὸ καὶ τὸ κανῶ τὸ ἔβγαλε σὴν μέση ἡ συζήτησι, γιὰ ἕνα Ἄστῆρα ποὺ φάνηκε πρῶν ἀπὸ λίγες μέρες σὴν πόλι μας.

Καὶ ἄλλος ἔλεγε πῶς αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς διὰττοντας ἀστῆρας, ἄλλος ὅτι εἶναι βολίς, ἕνας ἄλλος ἐφώνησε καὶ ἔλεγε ὅτι αὐτὸς ὁ Ἄστῆρ εἶναι κομήτης, γιατί κατὰ πῶς λένε τὰ καλλιτέγνια, εἶχε φανῆ ἄλλοτε γιὰ κάμποσο καιρὸ καὶ ἔσβυσε καὶ τώρα πάλι ἀρχισε νὰ ξαναφέγγη.

Ἄλλοι πάλιν, ἐπειδὴ παρουσιάσθη σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τοῦ ἔτους, ἐπέμεναν ὅτι αὐτὸς ὁ Ἄστῆρ εἶναι ἐκεῖνος ὁ περίφημος Ἄστῆρ, ποὺ ὠδήγησε κάποτε τοὺς Μάγους νὰ εὑροῦν τὸν Σωτῆρα καὶ ὅτι θὰ μᾶς ὠδηγήσῃ ἀσφαλῶς κ' ἐμᾶς νὰ βροῦμε τὴ σωτηρία μας.

Τότε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μουστακωμένα μέλη τῆς λέσχης ἀνέβη ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἀρχισε νὰ λέγῃ στοὺς ὀυντρόφους του τὰ ἑξῆς:

Ἐγώ, ὦ φίλοι μου αλεμποασσουροταουγκιοκτσουδες, ἀκουσα μὲ προσοχὴ ὅσα εἶπατε καὶ λυπήθηκα γιὰ τὸ ξελαρύγγισμά σας, γιατί αὐτὸς ὁ Ἄστῆρ γιὰ τὸν ὀποῖον φιλονεικᾶτε, δὲν εἶναι τίποτα, δηλαδή, οὔτε διάττων, οὔτε ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος ἀστῆρ. Γιατί ἐκεῖνος ὁ ἀστῆρ ἐβγήκε ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ ὠδήγησε τοὺς Μάγους σ' ἀγιασμένο τόπο, ὅπου ἦσαν τὸν Σωτῆρα. Ἐνῶ ὁ δικός μας Ἄστῆρ βγαίνει ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Βορρᾶ καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς ὠδηγήσῃ τὸ πολὺ-πολὺ εἰς τοῦ... Πεντζίκη, ὅπου ἴσως θὰ βροῦμε καμμιά Σωτῆραϊνα!

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ ρήτωρ, κατέβη ἀπὸ τὸ βῆμα, ἔβρεξε τὸν λάρυγγά του μὲ κάμποσες κουταλιές ἀσουρέ καὶ ψηφοφορίας γενομένης ἀπεφασίσθη νὰ ἐυλεγγῆ ἐπιτροπὴ ἢ ὁποῖα νὰ πάη σὶν Γοβιό καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

ΤΣΙΓΑΡΑ ΚΑΙ ΚΑΠΝΟΣ

Ἦθελα νὰ ἤξευρα ἂν ἡ Α. Ε. ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν καπνίζῃ. Καὶ ἂν καπνίζῃ, θὰ τοῦ ἔστειλα ἕνα κουτὶ τσιγάρα τῶν 8 μεταλλικῶν, διότι β-βαϊα ἂν καπνίζῃ, δὲν θὰ καπνίζῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ τσιγάρα ποὺ καπνίζομεν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἡμεῖς, ποὺ δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ εἴμεθα οὔτε ὑπουργοί, οὔτε διπλωμάται, οὔτε βουλευταί, οὔτε τραπίζι-αι κλπ. Θὰ τοῦ ἔστειλα νὰ καπνίσῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ τσιγάρα καὶ ἔπειτα θὰ τὸν ρωτοῦσα πῶς τοῦ ἐφάνησαν αὐτὰ τὰ προϊόντα τῶν ἐργοστασίων τοῦ βρωμοπωλείου τῶν καπνῶν.

Ναί, τοῦ Βρωμοπωλείου. Θὰ τοῦ ἔλεγα: κ. Ὑπουργέ, γιατί ἐλτὸς τοῦ ὅτι γιὰ νὰ βγάλῃ κανεῖς καπνὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ τσιγάρα πρέπει νὰ ἔχῃ κοντὰ του καὶ κανένα τρυσερὸ σιδηρουργεῖου, ἔλλα καὶ ὅταν κατωρθώσῃ νὰ βγάλῃ καπνὸ, αἰσθάνεται εἰς τὴν μύτη του μιά ὀραία βρώμα, ἢ ὁποῖα ἡμπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ δυνατώτερον ἐυστικόν:

Θὰ τοῦ ἔστειλα κατόπιν καὶ τσιγάρα τῶν 10 μεταλλικῶν καὶ τῶν 12, γιὰ νὰ ἰδῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιά διαφορά ἀπ' τὰ ὀκτὼ ἕως τὰ δέκα ἢ τὰ δώδεκα. Καὶ ἂν ἤξευρα μάλιστα ὅτι καπνίζῃ καὶ ἔχει συνάχι θὰ τοῦ ἔστειλα ἕνα πακέτο καπνὸ τῶν τεσσάρων μεταλλικῶν καὶ τότε θὰ ἤμουν βέβαιος ὅτι θὰ ἔσπαζεν ἀμέσως τὸ συνάχι του.

Ἄλλὰ δὲν ἤξυρω ἂν καπνίζῃ γι' αὐτὸ οὔτε τοῦ στέλνω, οὔτε τοῦ λέγω τίποτε.

Θὰ καπνίζω τσιγάρα τῶν ὀκτὼ
καὶ φισερὸ μεγάλο θὰ βαστῶ
Κι' ἐπὶ τὴ βρώμα ποὺ θὰ βγαίνει σὶν ἀέρα
θὰ διώχνω μακρὰ καὶ βλογιὰ καὶ γολέρα.

ΑΝΑΚΑΤΟΣΟΥΡΗΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

Σε πολλές ντόπιες έφημερίδες βλέπουμε συχνά ότι η Δημαρχία λίαν προσεχώς θ' ανταλλάξει τους φανούς του άεριοφωτος με ηλεκτρικούς τοιούτους. Αλλά περνούν μέρες κι άλλες μέρες κ' εβδομάδες και μήνες και αυτό το λίαν προσεχώς της Δημαρχίας μένει πάντα λίαν προσεχώς και μένομε κ' έμεεις στά σκοτεινά !...

Έμεϊς μὰ τὴν ἀλήθεια βαρεθήκαμε τὸ λίαν προσεχώς και παρακαλοῦμεν τὴν Δημαρχία νὰ μᾶς γλυτώσῃ ἐπ' αὐτὸ τὸ λίαν προσεχὲς ηλεκρικό σκοτός και ἀφοῦ δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ μᾶς φωτίσῃ ὅπως πρέπει, νὰ σβύσῃ κ' αὐτὰ τὰ λυχνάρια, ποῦ ἀνάβει στοὺς δρόμους. Καί ἔτσι θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ περπατοῦμε πτό προσεκτικὰ και δὲν θὰ σπάζωμε τὰ μούτρα μας στοὺς στύλους τῶν φανῶν !....

Επὶ τέλους ἔφυγε και ὁ γαλλικός στόλος ἀφοῦ μία σχεδὸν ἑβδομάδα μᾶς ἔκαμε νὰ μὴν ξέρωμε με τί καλλίτερο τρόπο και ποῖος καλλίτερα νὰ μπορέσῃ νὰ εὐχαριστήσῃ και τοὺς ἀξιωματικούς και τοὺς ὑπαξιωματικούς και τοὺς ναύτας ἀκόμη.

Κ' ἐκεῖνοι, πιστεύω, πῶς θὰ ἔμειναν ἀπὸ ἐμᾶς πολὺ εὐχαριστημένοι. Και μάλιστα γιὰ νὰ μᾶς δείξουν τὴ μεγάλη τους εὐχαριστήσι, ἔλουσαν με βρωμερὰ νερὰ μερικούς συμπολίτας μας, οἱ ὅποιοι πῆγαν νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν.

Φαίνεται ὅτι τὸρα τέτοια εἶνε ἡ εὐρωπαϊκὴ εὐγένεια.

Ἄνάμεσα εἰς τοὺς λωποδύτας τῆς πόλεώς μας θὰ ὑπάρχουν φαίνεται και μερικοὶ ἀστρονόμοι. Και ἐπειδὴ εἶχαν καταλάβει, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν ὠραία ἐκείνη καλοκαιρία θὰ ἔπιανε ἄξαφνα δυνατὸ κρύο, ἐφρόντισαν νὰ ἐφοδιασθοῦν με ἐπανωφόρια και καινούργια μάλιστα.

Ἄφοῦ ἡ Δημαρχία μας ἐφρόντισε με ὅλα τὰ σωστά της, γιὰ ὅλα ὅσα χρειάζονται στὴ πόλι μας, ὥστε νὰ μὴ ζημιωθοῦμε οὔτε ἀπὸ τὴν παχειὰ μας τὴ λάσπη, οὔτε ἀπὸ τὴν βρώμα ποῦ μαζεύεται κάθε μέρα στοὺς δρόμους και στοὺς μαχαλάδες, ἐβάλθηκε τὸρα νὰ στολίσῃ τὴν πόλι μας ὅπως πρέπει.

Ἀπεφάσισε λοιπόν, νὰ στρώσῃ τὸν δρόμο Σαμπροῦ Παοῦ με τετράγωνα ξύλα, ὥστε ἀν γλυστρᾷ και πέφτῃ κανεῖς, νὰ μὴ κιμπᾷ πολὺ. Ὅσο γιὰ τὸ Φαρδὺ σοκκακι, γιὰ τὸν Ἰστιρᾷ, γιὰ τὰ Λαδάδικα, γιὰ τὰ Παλιὰ Φαράδικα και γιὰ τὴν Παράλληλο, δὲν εἶναι ἀνάγκη, λέει, νὰ φροντίσῃ νὰ τοὺς διωρθώσῃ, γιὰτὶ σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους ἡ λάσπη εἶναι πολὺ παχειὰ και ὅταν γλυστρᾷ κανεῖς και πέφτῃ δὲν πονεῖ πολὺ.

Ἐπειτα νὰ ποῦμε και τὴν ἀλήθεια, χρειάζεται κάποτε-κάποτε νὰ γελαῖ και κανεῖς βλέποντας τοὺς ἄλλους νὰ κάμουν εὐμορφες τοῦμπες μέσα στὴς λάσπες. Δὲν

εἶναι δὰ και λίγη εὐχαριστήσις, νὰ βλέπῃ κανεῖς και τῆς κυρίες ν' ἀναγκάζονται νὰ σηκώνουν τὰ φορέματά τους ἴσα με τὰ γόνατά γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν τῆς ὠραῖες λάσπες.

Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ διασκέδασι, δὲν εἶναι τίποτα ἀν πέφτοντας κανεῖς βγάλη κανένα χέρι ἢ κανένα πόδι. Και αὐτὸ ἔχει τὸ ἔλογο του. Γιατὶ ἡ Δημαρχία ὅπως πρέπει νὰ φροντίσῃ γιὰ ὅλους τοὺς πολίτας, πρέπει, λέει, νὰ φροντίσῃ νὰ ἔχουν και οἱ γιατροὶ λίγη δουλειά.

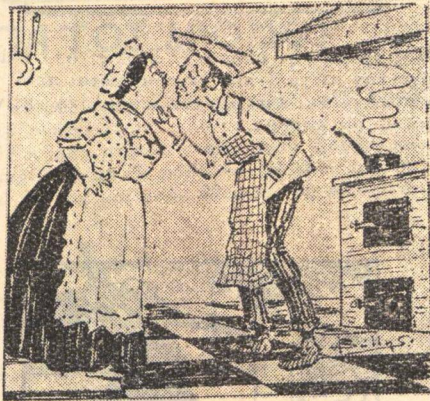
Εἶναι βλέπεις πολὺ γκρουνιάριδες κ' αὐτοὶ οἱ γιατροὶ. Ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται γιὰτὶ ὑπάρχει, λένε, κακοήθης ὑγεία. Μὰ τί θέλουν νὰ τοὺς κἀνῃ ἡ κλυμένη ἡ Δημαρχία. Νά, ποῦ αὐτὴ φροντίζει με τῆς λάσπες και με τῆς βρώμες ποῦ ἀφίνει στοὺς δρόμους νὰ καλλιερῇ ἑκατομμύρια μικρόβια.

Μὰ σὰν ἠθέλησε ἔξαφνα νὰ φύγῃ ἡ εὐφλογιὰ και ἡ γρίπη, σ' αὐτὸ τί φταεῖ ἡ Δημαρχία, κῆρ-γιατροὶ και γκρουνιάζεται αἰώνια ;

Παύσατε πειὰ τῆς γκρύνιες κ' ἀφήστε τὴ Δημαρχία ἡσυγῃ. Ἐκείνη θὰ φροντίσῃ νὰ γίνῃ περισσότερη ἡ βρώμα τῶν δρόμων κ' ἔτσι τὸ καλοκαίρι θὰ ἔχητε πολὺ δουλειά.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Ο ΦΟΒΟΣ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΟΤ

—Πρόσεξε, καὺμένε Γιάννη, μὴ μᾶς διῆ τ' ἀφεντικό.
— Μὴ φοβάσαι, Μαρία μου' τ' ἀφεντικό σαλιαρίζεται με τὴν καμαριέρα στὸ σαλόνι !

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

(Ἐπιστολὴ συζύγου ἐκ τῆς ἐπαρχίας Σισανίου πρὸς τὸν ἀποδημοῦντα σύζυγόν της.)

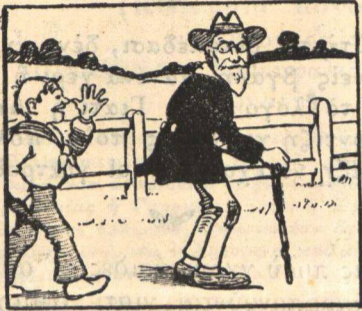
Ἄντραμ σιέριον.

Δόδικα χρονάκια ἔχῃ ποῦ λίπο' κιόντι πισκέσια μᾶς ἔστιλις κιόντι παράδισ κιάλα δόδ κα νὰ δόσ ὁ ἅγιος Θιὸς νὰ κάμῃ κί ναρθίς ἄντραμ σιέριον γιὰτὶ δὲν νταγιαντό πιά. ἄχ ἄντραμ σιέριον σ' ντας κατιβὸ σιού κατόη γιόσου τὰ μάτιαμ σί παραχόντ κί διό τί παλιουσαλβάρα σου τοῦ σαλαμαντοῦ τοῦ μισοῦ κί τίν παλουκουπάνια σου δὲν νταγιαντό ποῦ τὰ κλιίματα μάθι κί τούτο ἰ τρανίσου θιγατέρα ραβουνιάσθικα τοῦ τρανού σταμάτι κάλφα τούν ἔγκωννον μιχαήλου τασσι' οὐ δέ τρανόσου οὐ ἰός πέρον μιάμισι ζουλότα τίν καθέκαστι μέρα.

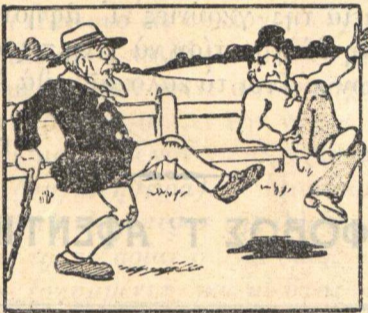
τάφτα κί οἱ χερσιάν ἰ τρανί σου γινέκα σιέριον γιὰ τὰς 11 τοῦτον τοῦ μινὸς ἀπὸ τούτον τούν κόσμον.

Ο ΣΤΛΛΕΚΤΗΣ

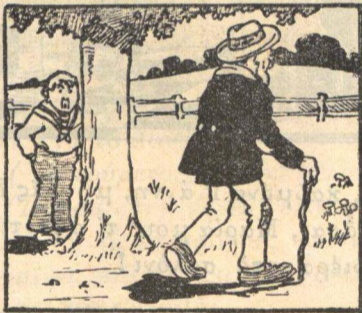
ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΚΤΟΝ ΚΑΛΟΥ

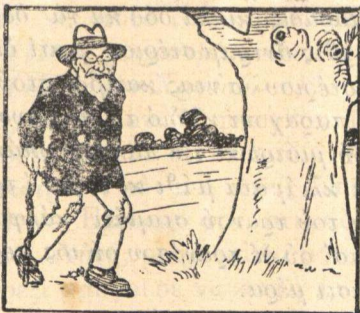
1.— «Μιά μέρα, πρό χρόνων πολλών, είχα βγγή περίπατο στην εσχίη— ήρχισα νά διηγητήτα από μικρό καφενεδάκι του σταθμού ένας έπαρχιώτης διδάσκαλος. — Ένα τσακινόπαιδο μ' άκολουθούσε και μέ ένοχλούσε φοβερά μ' τ' ά περιγίματά του.»

2.— «Στό τέλος έχασα την ύπομονή. Ξέρετε; όσο και νά θέλη κανείς νά κρατηθ' ή έρχονταν στιγμές που δέν βαισιέται πανά. Τού έδωσα λοιπόν μιά στό δοξάκι τριού και έπαιξα τόν διαβολίκο εκείνον νά πάρη τόν άέρα του πέντε μέτρα μακρού.»

3.— «Έγώ έξηκολούθησα ήσυχα—ήσυχα τόν περίπατό μου. Έστο μιά ώρασιτάτη άνοξιτιχη μέρα. Τά δέν'ρα ήσαν καταπράσινα, ό τόπος μοσχοβολούσε και τά πουλάκια ξελαρυνγίζότανε μέσα στής δροσερές τους κατοικίες.»

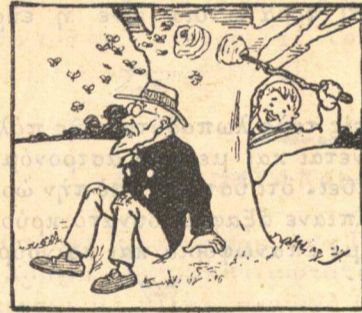
4.— «Δέν μπορούσα βέβαια νά φαντασθ' ότι έστρατα από τό μήθημα που πήρε τό σοκακόπαιδο εκείνο, θά είχε τό κουράγιο νά μέ άκολουθήσει. Και έτσι τραβούσα εύχαριστημένος τόν δρόμο μου, ως που κουράστηκα.»

5.— «Μπροστά μου βρήκα τότε ένα πελώριο φουντωμένο δένδρο. Στόν κορμό του άπάνω δυό μεγάλες σφηκοφωλιές μου έδωσαν άπο έύποψία, ότι μπορούσα νά πάθω κανένα έξαφνικό κακό.»

6.— «Παρετήρησα όμως ότι ή σφήκες καθόντουσαν σάν φρόνιμα και έτο: άποφάσισα νά ξεαλωνθ' στη ρίζα του δένδρου και ν' άπολάυσο την ώραία δύσι του ήλίου, ό όποιος χρούσωνε εκείνη τή στιγμή τόν δρίζοντα.»

7.— «Στήν άφηρημίδα μου έπίνω δέν πήρα καθόλου χαμπάρι ότι ό δαίμονας εκείνος ό μικρός ήλθε και κούφθηκε πίσω από τό δένδρο. Είχε, φαίνεται, άπόφασι νά μέ έκδικηθ' για τήν κλωτσιά που έφαγε.»

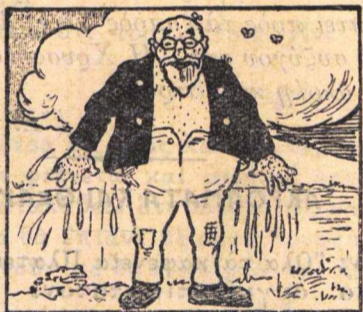
8.— «... Και μ' ένα ξύλο σκίλησε τής σφηκοφωλιές. Η σφήκες τότε ώρμησαν σάν λυσσοσιμένες έξω, χύθησαν επάνω μου και άρχισαν νά μέ ταμπούν άλύπητα. Τότε μόνον πήρα μυρωδιά τό τσακινόπαιδο, που έφαινε στα τέσσιρα σάν λαγός ξεκαρδισμένο στα γέλοια.»

9.— «Τότε τ'όβαλα κι' εγώ στα πόδια. 'Αλλά πού νά γλυτώσω. Βννν... Βνννν... Βνννν... η σφήκες με κυνηγούσαν και μου έκαμαν πρόσωπο και χέρια κόκκινα. 'Απ' τόν πόνο δέε έβλεπα μπροστ'ί μου»

10.— «Τρέχα εγώ, κυνήγα η σφήκες, στο τέλος τάχασα. Στην άπελπισιά μου για νά γλυτώσω, πέφτω μέσα σέ μιά μιά μεγάλη μπάρα, που βρέθηκε μπροστά στα πόδια μου.»

11.— «Όταν βγήκα από κει μέσα είχα ξαλαφρώσει από τής σφήκες, έννοιωσα όμως τόν έλυτό μου πολύ βαρύτερο.»

12.— «Και εις τέτοιο βαθμό μάλιστα είχα πρσιση, ώστε κέρδισα τó στοιχημα του βάρους με τó σχοινοβάτη, που έπαιζε εκείνες τής μέρες στο χωριό.»

Ο ΜΙΜΟΣ

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ "ΒΕΛΟΥΣ,,

- Λ— Τρυφερά έκδήλωσις μεταξύ πενθεράς και νύμφης: α— άξ και ξερός.
- 'Αβατος— Κάθε δρόμος τής Θεσσαλονίκης έν καιρῷ βροχής.
- 'Αβαθύς— 'Ο μη έχων βάθος π. χ. η τσέπη του λιμοκοντόρου.
- 'Αβαφής— 'Η γυναικεία περούκα τής μόδας.
- Γαστήρ— 'Όργανον τὸ ὁποῖον διοικεῖ συνήθως τὰ κοινοτικά πράγματα.
- Δάκρυ— 'Υγρόν δια τὸ ὁποῖου συνήθως κατασκευάζονται τὰ λούσα τῶν γυναικῶν.
- Δρόμος— 'Αποθήκη ἀκαθαρσιῶν λάμπουσα διὰ τοῦ σκότους.
- 'Ελπίς— 'Η μεγάλη μας δυστυχία.
- Μοναχός— 'Ο οὐδέποτε μοναχός μένων εις τὰ μοναστήρια.
- Φίλος— Τύφλα νάχουν οἱ ἐχθροί.
- Ψεῦδος— Τὸ μόνον ἀληθές ἄκουσμα.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

— Μά τί συνέβη μ' αὐτοὺς τοὺς φοιτητάς, ποῦ τοὺς ἔλουσαν τόσο ἄσχημα ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν στόλο;

— Νά σοῦ πῶ. Τοὺς πήραν μυρωδιά πῶς ἦσαν Βούλγαροι. Θυμήθηκαν τὸ «Γουαδαικιβιδ» καὶ μετ' τὸ φόβο νά μὴ τοὺς ρίξουν τίποτε μπόμεπες, πρόφτασαν δ' στόλις καὶ τοὺς ἀδειασε τὴ μπόμπα στὸ κεφάλι τοὺς!...

'Εντὸς τοῦ τραμ :

— Κυρία, θά πληρώσητε δύο θέσεις: μία γιὰ σᾶς καὶ μία διὰ τὸ καπέλλο σας.

'Εκτὸς τοῦ τραμ :

'Ο δηγὸς ἠλεκτρικοῦ τραμ διηγεῖται εἰς κύκλον περιεργῶν ἐν τροχιδομικῶν δυστήχημα.

— Τὸ παιδί δὲν ἔπαθε τίποτε. Μόνον ποῦ πέρασεν δ' τροχὸς ἀπάνω στὸ λαιμὸ του καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι. "Άλλο τίποτε δὲν ἔπαθει. (Αἰθεντικώτατον.)

ΠΕΖΟΠΟΡΟΣ

'Ανθοδέμας καὶ στεφάνους γιὰ κηδεῖας καὶ γιὰ γάμους μέρα, νύχτα, πρωί, βράδυ βροῖσεις στοῦ Εὐριβιάδου τοῦ γνωστοῦ Κωνσταντινίδου καὶ ἀνθέων πλεῖστα εἶδη Φτύνια χάρις κι' εὐωδιά ὁποῖος θέλει θοῖ παιδιὰ ἢ στοῦ "Αἰ Θανάδου πλάγι ἢ στὸν «Όλυμπόν» ἄς πάγ...

ΑΙ ΜΙΚΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΥΨΕΙΣ

(Κωμωδία μονόπρακτος)

ΕΥΘΥΜΙΟΣ, παντοπώλης.
 ΠΡΟΣΩΠΑ) Γαρουφαλιά, σύζυγός του.
) Χρυσούλα, κόρη των.

(*Ἡ σκηνὴ παριστάνει τραπεζαρίαν, ἣ ὁποία κεῖται ἀκριβῶς ἀνωθεν τοῦ παντοπωλείου. Τὸ τραπέζι εἶναι ἐτοιμον. Ἀπὸ τῆν παρακειμένην κουζίαν ἀναδίδεται ἰσχυρὰ μυρωδιὰ στιφάδου. Κατὰ τὸ ἰνοίγμα τῆς αὐλαίας ἡ Γαρουφαλιά καὶ ἡ Χρυσούλα κάθονται εἰς τὸ τραπέζι ἀπέναντι ἀλλήλων. Σημειωτέον δὲ ἡ Γαρουφαλιά εἶναι 35 χρόνων, μ' ἄσχημον, ποῦν ἔμμορφη καὶ μὲ μάτια λαμπερά. Ἡ Χρυσούλα τῆς μοιάζει καταπληκτικῶς.)*

Γ. (Μὲ τόνον φωνῆς φανερόν τι ἀνησυχίαν).— Χρυσούλα!

Χ. (Μὲ προθυμίαν).— Μαμά; Γ.— Ὁ μπαμπᾶς σου, παιδί μου ἄργησε καὶ σήμερον διέ ἀπ' τὸ παράθυρο, μήπως ἔρχεται.

Χ. (Μεταβαίνει εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρατηρεῖ. Μετὰ ἐν λεπτόν).— Ἔρχεται, μαμά. Περπατεῖ ὅμως τόσο σιγά, ποῦ θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς πηγαίνει πίσω-πίσω.

Γ. (Πίπτουσι εἰς σπλοχισμόν).— Τί νὰ ἔχη ἄρα γε ὁ μπαμπᾶς σου, παιδί μου; Σὰν τί νὰ ἔπαθε; Εἶναι τώρα τρεῖς μέρες, ποῦ ἔγινε σὰν σκιάχτρο! Δὲν μιλεῖ πειὰ, δὲν τρώγει, δὲν ροχαλίει τὴν νύχτα, κλαίει στὸν ὕπνο του! ... Θεέ μου! Μὴ νὰ μὴ ἀρρωστήσῃ!

Χ. (συγκινηθεῖσα).— Μαμάκα μου, μὴ λὲς ἔτσι! (Κτυπᾷ τὸ ρόπτρον τῆς θύρας. Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται εἰς τὴν τραπεζαρίαν ὁ Εὐθύμιος καὶ προχωρεῖ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην καὶ μὲ ὕφος κατηφέστατον. Ὁ ἦρωας μᾶς εἶναι ἀνθρωπος μικροῦ ἀναστήματος, μὲ γενειάδα πλουσιωτάτην καὶ μὲ μαῦρα χονδρὰ φρύδια. Εἰς τὸ ἀρεϊμάνειον αὐτοῦ τοῦ προσώπου ἀντιτίθενται δύο δειλά, γαλανὰ, ἔσπληκτα ματάκια.)

Γ. (Μὲ προσποιημένον ὕφος).— Ἐλα, λοιπόν, καὶ κοντέψαμε νὰ σὲ κρεμάσουμε τὰ κουτάλια! Κάτσε. Καὶ νὰ ξέρης τί σοῦ μαγεῖρεψα! Δὲ μοῦ λὲς, Εὐθύμιε, πεινᾶς;

Ε. (Καταπίπτουσι ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος).— Ὅχι. Γ. (Καθημένη εἰς τὴν τράπεζαν μὲ τὴν Χρυσούλαν ἑξακολουθεῖ εἰς τὸν ἴδιον τόνον).— Ὅχι; Νά, λοιπόν, γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἡ ὄρεξι σου φάγε μιά πιρουνιά ὀσμιά, νὰ πῆς καὶ ἓνα τσιπουράκι.

Ε. (Ἀρνούμενος).— Δὲ θέλω. Γ. (Προσποιουμένη τὴν ἐκπληκτικόν).— Δὲ θέλεις ἄρμιά; Μὰ σὺ ὡς τὰ προχθὲς φαγώνουσαν πότε νὰ γίνῃ καὶ σήμερον ποῦ ἀνοίξα γιὰ πρώτη φορὰ τὸν κάδδο, δὲν θέλεις νὰ τὴν εὐχηθῇς.

Ε. (Ἀποτόμως).— Δὲ θέλω, σοῦ λέν. Χ. (Ἐπεμβαίνουσα).— Τότε, μπαμπά, νὰ σοῦ δώσω μιὰ μελιτζανίτσα. Ἐέρεις, ἀπ' ἐκεῖνις, ποῦ ἔφκιασα μονάχη μου.

Ε. (Ἀρνούμενος πάντοτε).— Δὲ θέλω. Χ. (Ἐπιμένει).— Παπάκι μου, μόνο τὴ μέση. Ἐστὶ ποῦ ἔχει τὸ σκόροδο καὶ τὴν γόγκινη τὴν πεπεριά καὶ τὸ σέλινο. Νά, αὐτὸ τὸ κομματάκι, τοσοῦτσικο.

Ε. (Ποιεῖ χειρονομίαν ἀνυπομονησίας καὶ δὲν ἀπαντᾷ). Γ. (Πρὸς τὴν Χρυσούλαν).— Ἄφησε τὸν πατέρα σου ἦσυχο, παιδί μου. Ἄφησέ τον ἦσυχο. Βλέπεις, φυλάει τὴν ὄρεξι του γιὰ τὸ στιφάδο. (Πηγαίνει εἰς τὴν κουζίνα καὶ ἐπιστρέφει μὲ μιά ἀχνίζουσαν πιατέλαν μὲ ζωοπὴ φωνή).— Ἐμπρός! στὸ στιφάδο!... Εἶναι γλῶσσα μοσχρινή. Αὐτή, μωρὲ μάτια μου καὶ τοῦ Ἄι-Ἄντωνιου τὴν ὄρεξι μολοῦσε νὰ κεντῇ. (Κόπτει εὐμέγεθες τεμάχιον καὶ τὸ σερβίρει τοῦ συζύγου της.)

Ε. (Ἐπιμένει τὸ πινακίδιον).— Εὐχαριστῶ! Δὲ θέλω. Γ. (Γατάπληκτος).— Δὲ θέλεις γλῶσσα στιφάδο; Μὰ

ἔσὺ, παιδί μου, τρελλαίνουσαι γιὰ τὸ φαεῖ αὐτό. (Προσποιουμένη ἀσθηρότητα). Ἐλα, ἄφησε πειὰ τῆς ἀνοησίας καὶ τρώγε. Νὰ διῆς ποῦ θὰ κάνης ὄρεξι. (Τοῦ δίδει περόνιον καὶ τοῦ κόπτει μιά φέτα ψωμοῦ).

Ε. (Ἐγείρεται τῆς τραπέζης καταθυμωμένος).— Καὶ δὲ μοῦ λέτε, οἶ; παρακα ὦ, ἔδω στὸ σπίνι μου δταν λέγω ἓνα πρᾶμμα, εἶναι σὰν νὰ μὴ εἶπα τάχα τίποτε; Δι-ἀβόλε!... Εἶπα, ξαναεἶπα καὶ τὸ ξαναλέγω: Δὲ θέλω, δὲν πινω! Τελεῖωσε. Ὅχι, σοῦ λέει, θὰ φᾶς. Αἴ λοιπόν, δὲ θὰ φάω! (Ἀναποδογυρίζει μιά καρέλλα).

Γ. (Ἐρωταγμένη).— Εὐθύμιε!...

Χ. (Ἐπίσης).— Μπαμπά!... Μπαμπά!...

Γ. (Παρακλητικῶς).— Εὐθύμιε! Τί συμβαίνει; Κάτι τρέχει βέβαια. Εἶναι τώρα τρεῖς μέρες, ποῦ ἔλο κάτι μοῦ κρύβεις! Ἐγὼς κάποιον μυστὸν ἀπὸ μένα! Βέβαιον πὼς ἔχεις κάτι μυστικὸ ἀπὸ μένα.

Ε. (ἄχρῳ).— Ἐγώ;

Γ. (Μετὰ θόρον).— Καὶ βέβαια ἐσύ. Πειὸς ἄλλος. Ἐσὺ ὁ κτῶ-Εὐθύμιε Ἀταρόπουλις; ἔλο: καὶ ὄλος. Σὰν σοῦ βαστᾷ, πὼς πὼς δὲ μοῦ κρύβεις κάποιον μυστικόν.

Ε. (Δίαν τεταραγμένον καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρῶν).— Ὅχι σοῦ εἶπα!

Γ. (Μετὰ περισσοτέρας ἐπιμονῆς).— Ναί, ναί, Εὐθύμιε μου! Τώρα εἶμαι πειὰ σίγουρη. Μὴ μᾶς τὸ κρύβεις πειὰ, μὴ μᾶς τὸ κρύβεις πειὰ! Πέες μακρο. Ἐγὼ καὶ ἡ Χρυσούλα θέλομε νὰ τὸ μάθωμε τὸ μυστικὸ αὐτό, ποῦ σὲ βαρύνει τόσο, θέλομε νὰ τὸ μοιρασθοῦμε μὲ τὸν σου, νὰ σὲ ξαλαφρώσωμε.

Χ. (Ἐνοῦσα παρακλητικῶς τὰς χεῖρας).— Ναί, παπάκη, πέες το πέες μα. τ!

Ε. (Ἀρχίζει νὰ κλαίῃ).— Μπροστά στὴ κόρη μου! ὦ!

Χ. (Παθαινομένη).— Παπάκη, μὴ κλαῖς! Μὴ κλαῖς, παπάκη, γιατί ραγίζεται ἡ καρδιά μου! (ἀρχίζει νὰ ὀλολύξῃ καὶ σχεδὸν λιποθυμεῖ).

Γ. (Τραγικῶς).— Εὐθύμιε! Δὲ τὸ παιδί σου! Θὰ τὸ πίσουν τὰ νεῦρά του, ἂν δὲν μᾶς πῆς τὸ μυστικόν σου! Πέες το, λοιπόν! Πέες μας το, νὰ ἰσυχάσῃς καὶ ἐσὺ καὶ ἐμεῖς! (Σκύπτει πρὸς τὰ ἔμπροσθ διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἑξομολόγησιν τοῦ συζύγου της. Ἡ Χρυσούλα παύει τὰς φωνὰς της, διὰ ν' ἀκούῃ καλλιτέρα).

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΑΚΡΟΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ

Θέατρον: Ὅλα τὰ καφενεῖα Πλατείας Ἐλευθερίας.
 1. Δράμα συγκινητικώτατον: Μονομαχία διὰ βλεμμάτων μὲ πολλὰ σκηνακὰ ὑπὸ τὰς τραπέζας.
 2. Κωμωδία: πολὺπρακτος χαριεντισμῶν.
 3. Πολυωδία: Αἱ ἐρωτικαὶ ἑξομολογήσεις διὰ τοῦ ἀσυρμάτου.

ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

— Τί λὲς θὰ μᾶς ἀφήσουν ἡ Δυνάμεις, νά...
 — Ἡμένα μ' ἀφήσαν πειὰ ἡ δικές μου καὶ πάω κατὰ διαβόλου.

Παρόμοια στέδια και κομψή και με τιμή κόνι-ο κόνι-ο'ς τους Λαγοπόλους χρονοκίαι θ'ι πάδε θεσσαλονικίαι!

ΕΙΣΘΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ;

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΥ

ΚΑΙ ΘΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΘΗΤΕ ΜΕ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΕΜΜΟΡΦΙΑ

ΜΠΙΡΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΖΕΔΕΣ ΕΚΑΕΚΤΟΙ

Σὸν περιεσθίαι ἄλλο χροῖμα; Μὴν τὸ ἔοδεσθε γιὰτ' εἶνε ἰσθίμα. Τρέξε στήν Τράπεζαν τῆς Μιτυλήνης Τραπεζήτου τοῦ Δαήου. Λόγα θὰ δέη; πολλὰ θ' ἰσθίρη, μὲ τισσράμιον τῆς ἑσπῆ. Κι' εἶται γωῖς ἰσθίμα. ἀποτῆς περιουσίαι, ἀρτὸν εἶνε ἀσθίμα.

Ἄστέριος Γοῦσιου ὁ γνωστὸς και ρεπτις χαρτοπώλης στῆς Σέρρας ὁ μοναδικὸς προμηθευτὴς εἰκότων βιβλίων και κανόνων τῆς νεολαίας ἄλλης πωλεῖ παντοῖα ὀλίκα τῶν χειροτεχνιμάτων κι' ἀπαγορεύει πώλησιν κρυφομεταδιαμάτων

ΓΡΑΦΚΤΟΥΧΟΝ ΦΑΛΕΥΡΟΝ ΣΤΡΩΦΕΡ

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ & ΠΑΣΑΝΙΚΑΣ

ΜΟΝΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Ἄστέριος Γοῦσιου ὁ γνωστὸς και ρεπτις χαρτοπώλης στῆς Σέρρας ὁ μοναδικὸς προμηθευτὴς εἰκότων βιβλίων και κανόνων τῆς νεολαίας ἄλλης πωλεῖ παντοῖα ὀλίκα τῶν χειροτεχνιμάτων κι' ἀπαγορεύει πώλησιν κρυφομεταδιαμάτων

Καθαλιώταται καὶ εἶθε δόξου ὁσὺ Στρατὴ Ζαχαριάδου Χίλιων Δοχίῶν θὰ εἴηθε τερψίθυται κον- και χροῖ εὐο θεοβίβια και νόστιμους με- [ἔσθες [ἔσθες Μὰ και κονίαν ἐδωτικὸ καθὼς και τῶκο- [δάτα ἡπύρα ἄφρατι και ποῦα ποιητὶα βοβοδάτα εἰς τῶν «Φιλιππου» ὄλοι δας πηγαίνετε [φρατῆτο. να θοῖτε εὐχαρίστησι κι' ἀρχοντικὸ ραχατι.

Ἄστέριος Γοῦσιου ὁ γνωστὸς και ρεπτις χαρτοπώλης στῆς Σέρρας ὁ μοναδικὸς προμηθευτὴς εἰκότων βιβλίων και κανόνων τῆς νεολαίας ἄλλης πωλεῖ παντοῖα ὀλίκα τῶν χειροτεχνιμάτων κι' ἀπαγορεύει πώλησιν κρυφομεταδιαμάτων

Στὴν Ἐάνθην εἶν' ἡ «Ροῦμελ» ξενὸν μοναδικὸς ξωῖς ξανθομαυειδεστές. ὄθονος και παστροπὸς

Χωρὶς συλλογὴ τρελλή και χωρὶς πολὺ ν' ἀργήστε τρέξτε στὴν «Ἀνατολήν», ἀσφάλεια ἀλληλικίην στῆς πληρωμῆς τῆς τακτικῆν τὴν ζωὴν σας ν' ἀσφαλίστε. Ἐχει ἐγγύησιν τῶν κεφαλαίων και δίδει μέρισμα πολὺ γενναίον.

Τύποις Η. Σ. Ἀδελφῶν

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ "ΒΕΛΟΥΣ,"

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΒΕΛΛΙΔΟΥ

(Παρά τὴν "ΝΕΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ,")

Συνδρομὴ ὠρισμένη καὶ προπληρωτέα

Ἐν Θεσσαλονίκῃ	Γρ. ἀργ.	45
Ἐν τῷ Κράτει	» »	54
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν	φρ. χρ.	15
Ἐξάμηνιοι τὰ ἡμίση		
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται γροσίου		

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶνε ἔγκυρος μόνον ὅταν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ ἢ Ι. ΜΗΗΤΟΣ.

γαλύνθη λοιπὸν τὰ ἔργα σου, κύριε ἐπὶ τῶν Δημοσίων Ἔργων Ὑπουργέ !

Ο ΤΖΒΙΤ ΒΕΗΣ ὠμίλησε στὸν Κῆπο τῆς Προόδου, ἀφοῦ ξεκουράσθηκεν ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας καὶ συνῆλθεν ἀπὸ τὴν στυκίνουδιν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν ἐν Σόφια ἀπὸ τὴν περιποιήσιν, ποῦ τοῦ ἔκαμεν ὁ Πατρικῶφ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀξίωμα του ὠμίλησε περὶ πολιτικῆς. Ὅχι βέβαια περὶ τοῦ πολιτικοῦ σκοποῦ τοῦ ταξειδίου του. Περὶ αὐτοῦ μάλιστα ἐφρόντισεν ἐν δημοσιογραφικῇ συνεντεύξει νὰ δηλώσῃ, ὅτι τὸ ταξειδίον του δὲν εἶχε κανένα σκοπόν. Ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία ἔγινε χάριν τοῦ Προῦπολογισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ τελευταίως κατέστη πληθωρικός καὶ ἤτο φόβος νὰ πάθῃ ἀπὸ ἀποπληξίαν, ἤτο ἀνάγκη νὰ ὑποστῇ ἀφαίμαξιν 2,000 (δύο χιλιάδας) λιβρῶν τοῦλάχιστον. Ὡς ὑπουργὸς δὲ τῶν Οἰκονομικῶν αὐτὸς καθῆκον εἶχε νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰς περιστάσεις.

Ο ΛΟΓΟΣ λοιπὸν τοῦ Τζαβίτ βέη περιεστράφη εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν καὶ εἶχεν ὡς θέμα τὰς ἀγαθὰς προθέσεις, τὰς ὁποίας τρέφει ἡ Κυβέρνησις πρὸς τὰ διάφορα στοιχεῖα τοῦ τόπου. Ἀπόδειξις αἱ βίαιαι ἐξισλαμίσεις, ἡ ἀνάμιξις εἰς τὰ σχολεῖα, ὁ ἀποκλεισμός τῶν κληρικῶν ἀπὸ τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια καὶ τόσα ἄλλα.

Ο ΜΙΑΩΝ περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν θ' ἀνορθωθῶσι τὰ κακῶς παρ' ἡμῖν κείμενα. Τζαβίτ βέης εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ ἐργασθῇ ἡ τῶν ἡμετέρων πρωτοβουλία καὶ νὰ μὴ περιμένωμεν τὰ πάντα ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν. Μά, ἔκαμε τάχα τίποτε ἡ Κυβέρνησις ;

Εἶπεν ἀκόμη ὅτι ἡ χώρα μας ἔμπορεῖ νὰ καταστῇ ὁ σιτοβολῶν τῆς Εὐρώπης. Αὐτὸ εἶνε καμωμένο πρὸ πολλοῦ. Ἡ Εὐρώπη ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων τρώει σιτάρι καὶ ἀφίνει ὁ ἑμᾶς τὰ ἄχυρα.

Εἶπεν ἀκόμη ὅτι τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς ἔμβλημα οὐράνιον σημεῖον, δὲν καταπατοῦνται. Ἐλλισμόνησεν ἐν τούτοις τὴν Περσίαν, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἔμβλημα τὸ λαμπρότερον τῶν οὐρανίων σημείων καὶ ἐν τούτοις τὴν καταπατοῦν τὰ ρωσδικὰ

ὑποδύματα καὶ τὰ ἐγγλέζικα μπουλτοκοειδῆ παπούτσια.

ΤΟ ΚΑΚΟΝ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῶν ὑπουργικῶν ἐπισκέψεων καὶ ὑποσχέσεων εἶναι ὅτι δὲν θά ἔμπορέσωμεν νὰ φέξωμεν οὔτε τὸν Χαλατζιὰν ἐφέντην οὔτε τὸν Τζαβίτ βέην, ὅτι δὲν ἐκράτησαν τὸν λόγον των. Τὴν ὥραν ποῦ αὐτοὶ εὕρισκοντο στὴν μέση τοῦ δρόμου ἀπ' ἐδῶ γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, κράκ.... κυβερνητικῆ μηχανῆ ἔπαυσε νὰ λειτουργῇ, ὁ Χιλμὴ Πασσᾶς ὑπέστη τὸν νόμον τοῦ Λύντς καὶ οἱ δύο Ὑπουργοὶ ἔμειναν στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ ! Σᾶς ἀφίνω νφαντασθῆτε πόσον ὀδυνηρὰ ὑπῆρξεν ἡ ἀφύπνισις τῶν δύο συναδέλφων ἀπὸ τὰ ἡδέα ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἔπλαττον ὁμοῦ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς χώρας καὶ τῆς τσέπης των

ΠΑΠΑ-ΓΑΛΛΟΣ

ΗΧΩ ΤΟΥ "ΒΕΛΟΥΣ,"

— Αὐτὴ ἡ κυρία ποῦ χαιρετίσεις εἶναι συγγενῆς σου ;
— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Εἶναι ἡ δευτέρα γυναῖκα τοῦ τρίτου ἀνδρὸς τῆς πρώτης μου συζύγου.

Εἰς τὸν δρόμον:
— Ἦθελα νὰ ἔλθω νὰ σέ χαιρετήσω στὸ ὄνομά σου μὰ δὲν ἤξευρα τὸ σπῆτι σου. Ποῦ κάθουσαι ;
— Ποῦ νὰ σοῦ πῶ ἄδελφέ ! Περίμενε νὰ βάλῃ ἡ Δημαρχία τῆς πλάκες μὲ τὰ ὀνόματα τῶν δρόμων καὶ τότε σοῦ λέγω καὶ τὸ βρῖσκεῖς.

Καλὸ κυνήγι :
Ὁ Δημητράκης γυρίζει ἀπὸ τὸ κυνήγι.
— Καλὲ ἀνδρα μου, ἐσκότωσες τίποτε ;
— Ναί.
— Ποῦ εἶναι ;
— Τὸν πῆγαν.... στὸ νοσοκομεῖο.

Ἀβρότητες :
— Καῦμένη Λενίτσα, πάντα ὄνειρεύομαι πῶς μ' ἀγαπᾶς.
— Ἀνόητος ποῦ εἶσαι νὰ πιστεῦς τὰ ὄνειρα.

Ἀνυπόφορος :
— Βρὲ ἀδελφέ, δὲν μπορῶ πειὰ νὰ τὸν ὑποφέρω αὐτὸν τὸν Νικολάκη. Ὅλο τὴν ἴδια κουβέντα μοῦ κάνει πάντα.
— Τί σοῦ λέει ;
— Νά μοῦ θυμίζει ἀδιάκοπα τὰ χρέη μου.

ΤΟ ΖΙΖΑΝΙΟΝ

Ἐπεύθυνος συντάκτης Γ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ